

רוב רובם של אלפי האנשים, העוברים מדי יום ביומו על פי הבנין הישן, ליד השעון ביפו, או על פני מבצריהמשטרה הקודר בכביש חיפה, ליד תל-מונ, מרגישים לחלחלה קטנה, אשר כל אדם נורמלי חש בה בראותו בית-סוהר. מה נעשה מאחורי כתלים אלה? מה מרגישים אותם אנשים חוזרים הנראים, לפעמים, מציעים מבצע לסריגים?

אמנם, לאנשים שגדלו בארץ, אין בית-הסוהר מקום כה רחוק ובוזי כלבני חו"ל. רבים מבין הצעירים הישראליים חיו שנים על גבי שנים בצל בית-הסוהר. לא היה כמעט איש שלא הפר, בצורה זו או אחרת, את תקנות והגנה הבריטיות.

כשקמה מדינת ישראל היה יחס זה צריך להשתנות. תקוה כל: לא תאמתה במלוואה. תקנות ההגנה הבריטיות נשארו בתוקפן, ההגבלות על חוסס הדיבור לא סולקו. לא נשנית: זו הפעם הראשונה שעתון ישראלי הודר אל מעמקי מוסד זה, חושף את צדויו החיוביים והשליליים, שיוך אור על עולם שהוא מסבוע חשוך, סגור, מנותק. ובמקרה: רפורטזיה זו שותחת דף חדש ביחסים בין העתונות ובין מנגנון הממשלה.

לפני ששה שבועות פנתה מערכת העולם הזה אל מנהל משרד המשטרה, אשר שרות בתי-הסוהר כפוף לו, וביקשה לתת לה אפשרות לסיר בתי-הסוהר, לצלם את התנאים השוררים, לשיחה באופן חפשי עם האסירים והצעירים, למסור לקוראים דו"ח בלתי-משוחד על תוצאות חקירה זו.

משרד המשטרה נענה לבקשה זו, מבלי להעמיד אף תנאי. מאו, עבדו חברי המערכת בתנאים, שלא ראו עוד כדוגמתם בכל מוסד ממשלתי אחר. הם בילו ימים רצופים בתי-הסוהר, שוחחו עם עשרות אסירים, נכנסו ויצאו באופן חפשי בכל מקום שרצו, קיבלו, ביד רתבה וללא הסתייגות, ספסע של אינפורמציה מאת האחראים לתי-הסוהר, החל ממנהל משרד המשטרה ומ"מ מנהל שרות בתי-הסוהר וכלה במפקדי בתי-הסוהר עצמם ופקודיהם.

לא רק משרד המשטרה הבין את ערכה החיוני של חקירה עתונאית בלתי-חלודה, כדי לקרב את הציבור לבעיות שרות זה ולאפשר ויכוח פומבי. רוב רובם של האסירים עצמם היו שותפים ליחזק זה.

איש אינו אוהב להצטלם ולהיראות בכתלי בית-הסוהר, אפילו כשהצלם מקבל על עצמו התחייבות של כבוד להשחיר את פניו. בכל זאת, הסכימו כמעט כל האסירים לשתף פעולה עם חברי המערכת, אחרי שהוסברה להם מטרת החקירה.

"אין אנו חיות פרא, שתבואו ותציגו אותנו לראותה", אמר אחד האסירים, שפוט למאסר 5 שנים, וסירב להצטלם. כשהסכיר לו הצלם את איזה עתון הוא מייצג, השתנה יחסו של האסיר בין רגע. "אני מאמין לכם", אמר ופנה אל המצלמה. "אתם לא תשחירו את תכנתנו את האמת..."

בהגישה בגליון זה את ראשית הדו"ח מקווה המערכת, שהצדיקה את אמונו הפשוט של ארץ זה.

מכתבים

הראש, כיצד להשיג 1800 ל"י דמי מפתח, כדי לקבל בכלל דירה.

פקיד ממשלתי מסכן, ת"א למה לשבור את הראש? האם מקוה אתה למצוא 1800 ל"י בתוכו?

ממשלת רוב אחד הגורמים למשיכתו הרבה של העולם הזה, הוא איתנותו הגמורה. לכן הימנעו נא מפסוקים כמו "אין הכנסת מייצגת עוד את דעת הישוב".

ש. ד. הפסוק אינו מביע דעה, אלא קובע עובדה. אחרי הבחירות האחרונות, יש ספק רב אם בחירות כלליות חדשות ישאירו רוב לקואליציה הנוכחית.

השער למה אתם מפרסמים בשער רק בחורות וחיות? היו נא קצת צמחוניים לגבי בחורות.

גדי, אלהי אברמ'ה, בן-שמן נא לעיין בשער השבוע.

כדור-בסים אילי תעשו תעמולה בכיס-בול בארץ? בעלי שחקן מקצועי שבא ארצה בחקופת המלחמה, מתגעגע למשחק. אשר לגיקי רובינסון (העולם הזה 688): הוא נוטה להשמין. במשך חדשי החורף הוא אוסף על גופו משקל הגון, ועד שהוא מצליח להורידו עוברת חצי העונה.

ס. ה. חיפה נראה שהחצי השני מספיק 10

100 פרוטה ומודעות 100 פרוטה לעתון אינן מזרז גבוה.

גולגור מאושר - משלם רק 4 ל"י שכר דירה. ואילו אני שובר לעצמי את

אבל מאז העלייתם את המחיר תוספות המודעות את אותו השטח, כמו לפני כן. רותי שהם, יהודית כהן, ת"א הקוראות רותי ויהודית טועות: בהתאם להבטחתן, הוריד העולם הזה את כמות המודעות 8 ל"י 2 טורים בכל גליון (3% מכלל החומר).

משקפי המציאות בתור קוראות בלתי-ממושקפות (עדיין) שמנו לב, שכתבתם, העולם הזה (687) "יעקב רובין, עורכו הממושקף של חרות". ואילו בתמונה הוא נראה בעל עינים בריאות כמונו.

שזדה וברמ'ה, ירושלים יש גם תמונה המושקפת רק חלק מהמיציאות.

נוק'אאוט שבתים השופטים היתה הנוק'אאוט האחרון לכדורגל המרוץ שלנו, אולם גיי לויי של העולם הזה (687) פעלו כדלי מים צוננים - השופטים הפסיקו את שבתתם ונקבעו משחקי הגביע. ישראל נוימן, חיפה

הצבא והמקצוע דעתי היא כדעת המערכת: הסטודנטים הגומרים עכשיו את לימודיהם שרתו בצבא ומלאו תפקידים בהגנה. עתה דורשים לעצמם תלמידי בתי-הספר התיכוניים את כל הנוחיות. רפאל ברנמן, הסניגור, חיפה

רותי, רותי רחמנות על רותי! מה דעתו של דוש, אולי יקנה לה פעם עגילים חדשים, אפילו מזויפים?

אהובה ס., חיפה אל תסית' את דוש. הוא ידרוש העלאה במשכורת.

רבותי, הגיע הזמן! רותי חייבת לדאוג לעתידה! אני מוכנה להכיר לה בתור מתאים מכל הבחינות. טובה רמח, תל-אביב

דוש טוען שלבה כבר תפוס. סיכבאנה, עקר ונגד

האם אין אסתר לוינסקי מוצאת בשחקי גית שום יופי פרט לכשרונה (העולם הזה 689)? אומללה תהיה אסתר אם תתקשר באחד הימים לבחור, שיחשם אצלה רק כשרון משחק...

פטיב ק., בית-עובד אסתר לוינסקי מדברת על "סימ" טומו של המין הזכר", הרי הקנאה מדברת מתוך גרונה. מוטב שתחשוב פעמיים לפני שתגידר אותנו הגדרה כזאת. אמנון וייק, מושב מעש

האם הויכוח לא נעשה קצת אישי? זה הכל מתחיל ברחם. בצער יש לציין את האירוניה המופרות במאמרם על הדיאנטיקה (העולם הזה 689). מלחמת האיגוד הפסיכולוגי האמריקאי בדיאנטיקה היא מלחמה על הפרנסה, כלומר על הזכות לשמור על האופי המסתורי של הרפואה.

מקסים גודרנהירש, ת"א קויזי שספר כה חשוב יזכה להערכה הוגנת יותר בהעולם הזה. הציטטה כי "אדם יכול לכתוב על דעל, מבלי לשחת אותו" היא ריאקציונית וראויה לימי הביניים.

דוד ספפור, חיפה למרות דעתם של הקוראים נגודנהירש ופסטור, אין העולם הזה סבור כי הוכחה צדקתם של הדיאנטיקאים. אך יתכן שמש פעמים על המערכת תסביכים טרום-לידתיים.

נוער מחפש את המחר. נוער לא צריך לחפש את המחר. הוא צריך לקבוע את המחר.

ר. ל., תל-אביב, כדי לקבוע את אופיה של ברכה יעקו

בוב (העולם הזה 688): האם היא כותבת ביד שמאל (בתמונה אחת) או ביד ימין (בתמונה שניה)? יהושע כהן, תל-אביב

הקורא כהן ומאות הקוראים, שהעירו את אותה הערה טועים: ברכה כותבת בימין. בתמונה השניה היא משיינה את ראשה על יד ימין ומתהרת.

האם עד כדי כך ירדה בעיניכם אמונת הקולנוע, שאתם חושבים כי אם נערה מחייכת יפה היא מסוגלת לכל? ס. מן, צה"ל

בהליכו שורצות מאות בחורות מקי סימות הרצות להיות כוכבים. מוטב שברכה תסתח את עצמה ותהיה טבעית.

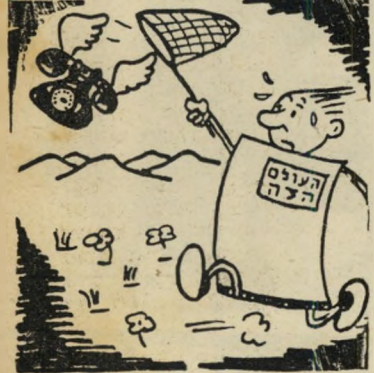
הרבה בחורות בגילה של ברכה מצאו את המחר אצלנו. הן לא מחכות לנסיון. תבוא נא ברכה אלינו (גם כאן יש סרטים ומאגאזינים).

יששכר זלצר, קבוץ עמיר מדוע אינכם כותבים על אותו נוער בעל האמביציות והשאיפות, המחפש באמת את המחר, במקום לקרוא שבועונים אמריקאים? יש מספיק בחורות העובדות ביום ולומדות בערבים.

אלהיה שמירה, ת"א טבלנות. נגיע.

חלום המלפונים שמתעל, לצערי, שהדואר אינו נותן לכם טלפון. אולם מה קרה לדוש? בשתי קארדי

קטורות (העולם הזה 689) הוא מראה את העורך עם 3 טלפונים.

חברי המערכת המעונים רואים טלפונים גם בחלומם. תלמידים מורדים במוריהם. צודקים אנשי "צופר" (העולם הזה 685): כל התלמידים בחולים בתלמוד ומעדיפים ספרות יוונית.

אמנון קרמן, כרכור צפ"ם - צפ"ם מה מתלוננים הפורשים מתנועת הצר פים? הרי דוקה השומר הצעיר דוגל בחיר נוך, שממנו יוצא כל חבר כאלומת-קש "מוכנה לשימוש".

יורם סלע, תל-אביב דוקה אנשי מס"ם, הפורשים, חינוכו בשנים האחרונות למס"מיות ולא לכלליות.

נתן אדינתן ירושלים הפוחשים לא הסכימו לחינוך חקלוקל, המחנך נערים לגנוב כלי-עבודה, מרצפות וחמרריבנין לשם הרחבת רכוש השבט.

מנחם כר"אור, תל-אביב יש להזכיר שוב לקוראים, שבי מודר זה לא יתפרסמו מכתבים, המגיעים למערכת בעיקרם השם או הכתובת. קוראים, שיש להם סיבה מיוחדת להעלים את שמם בעתון, חייבים לציין אותה.

השעה

מה נעשה איתם? אמר אחד הסוהרים, ומשך בכתפיו. השופטים מכינים בעצמם שאסור נערים לבית-הסוהר, אולם אין בריחה.

אין מוסדות חינוכיים, סגורים, לעבדינו צעירים. שולחים אותם אלינו. אין לנו אפשרות להפריד ביניהם ובין שאר האסירים. אנו משכנים אותם, ככל האשר, בתא לחוד - אבל זה הכל. בכל ארוחה, כעבודה, כבילוי בחצר, הם באים במגע עם פושעים מועדים - רוצחים, שודדים, עברייני מין...

הם באים אלינו ונפתחים, מבולבלים, מתחרטים על מה שעשו. אפשר היה עוד להשיע עליהם. הם מבליים כאן שנה-שנתיים, באים במגע עם הפושעים, לומדים מהם, נכנסים לאוירת ה"מקצוע". כשהם יוצאים מכאן הם פושעים מועדים - כל אחד מהם יעלה למדינה אלפי לירות, יעסיק שוטרים, בלשים, סוהרים...

קוראים להם, פושעים צעירים, אך לא ברור כל כך מי הפושע האמתי: נערים אלה בתא מס' 1 של בית-הסוהר המרכזי בתל-מונ, שיצאו לתרבות רעה (רובם בגלל תנאי משפחה רעועים), או החברה, השוללת מהם במויד כל אפשרות לתווך למוטב - מתוך עצלנות נפשית, מתוך אדישות, או מפני שאין תקציב.

